N°. 43. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT

Van Zondag den 29sten Mei.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

Parijs, 3 *April*. Men leest heden het navolgende in den *Moniteur*: »Sedert twee dagen verbreidt men onrustbarende geruchten, en vinden dezelve geloof bij belanghebbenden, welke de onbewimpelde verklaringen van het ministerie tegen alle overijling hadden behooren te waarschuwen. Men verbreidt, en gelooft, dat in Parijs nog andere berigten zijn ontvangen, dan die, welke door het gouvernement zijn aangekondigd, en dat de kansen tot behoud des vredes verminderd zijn. Het gouvernement heeft niets verheeld, en zich genoopt gevonden, om in eene zoo gewigtige aangelegenheid zonder achterhouding te spreken. Niets is in den staat van zaken veranderd, sedert de verklaringen, welke op het spreekgestoelte zijn afgelegd, en welke genoegzaam aanduiden, dat men *inlichting* heeft gevraagd, welke noodwendig antwoord en weder-antwoord zal vorderen. De menigte weet dus even veel als het bestuur, en wij kunnen het publiek niet genoeg waarschuwen tegen alle onrust, welke de kwalijkgezinden of de speculanten pogen te verspreiden. Men kan verzekerd zijn, dat zoo eenige gebeurtenis dien toestand op eene ernstige wijze mogt veranderen, het bewind zich haasten zoude, dezelve bekend te maken. Deszelfs stilzwijgen kan steeds worden aangemerkt als een waarborg van gerustheid. De belangen zijn te ligtelijk de speelballen en te dikwerf de slagtoffers van eenen dergelijken plotselijken schrik."

— De gedeputeerden hebben de wet tegen de zamenscholingen aangenomen, en wel met 227 tegen 54 stemmen.

— Het bewind houdt steeds vol. Men verzekert, dat ook de generaal *Sémélé*, ter zake der associatie, zijn ontslag heeft bekomen, als generaal, commanderende eene der militaire divisien. — De revolutionairen willen eene medaille slaan voor elken overheidspersoon, welke op eene dergelijke wijze buiten functie geraakt. Zij beklagen zich hoogelijk over het terugroepen van den generaal *Lamarque* uit de Vendée, terwijl dat land zich in een onrustigen toestand bevindt. De ministerielen verzekeren, dat de geruchten, nopens den onrustigen toestand der Vendée, zeer overdreven zijn. (*Haarl. Courant.*)

ADVERTISSEMENTEN.

REGISTRATIE van SLAVEN.

De fungerende Contrôleur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, bij dezen ter kennis brengende van de daarbij belanghebbenden, dat voortaan geene afschrijving van Weggeloopen Slaven, op grond dat dezelven *vermoedelijk* zouden overleden zijn, vermag te geschieden, zonder voorafgaande autorisatie van den Hoogen Raad; waarschuwt tevens het Publiek, tegen de ontstaan kunnende onaangename gevolgen, waaraan de zoodanigen, zich door eigen toedoen, zullen blootstellen, die de onder *presentatie van Eede* in te leveren Declaratoiren van aangifte, niet geheel, en in alles overeenkomstig de waarheid invullen.

Paramaribo den 26 *Mei* 1831.

De fungerende Contrôleur Generaal voornoemd,

CH. LEERS.

Het *domicilium citandi et executandi* van den Heer P. J. STRIJKERS, is ten huize van H. BERCKX, in de *Grave Straat*.

Paramaribo den 28 *Mei* 1831.

TE KOOP een *TWEE WIEL CHAIS*, zoo goed als nieuw, voor een of twee Paarden, met- of zonder een compleet Engelsche nieuwe *Chais-Tuig*; adres bij den ondergeteekende.

Paramaribo den 28 *Mei* 1831.

J. R. RIJHINER.

C. J. DURUZ voornemens zijnde, om in de maand Julij e. k., eene reis naar Europa te doen, verzoekt die genen dewelke iets van hem te vorderen hebben, hunne rekeningen in blanco in te zenden ten huize van den Heer C. A. FISCO. om na accoord bevinding te worden betaald.

Kapt. L. J. LUIJTJES, voerende het Brik-Schip *Suriname*, is voornemens den 15 Junij e. k., naar *Amsterdam* te vertrekken.

Kapt. J. J. TER HOFFSTEDE, voerende het Schip *de Zeeuw*, is voornemens om medio Junij aanstaande van hier naar *Middelburg* te vertrekken, en nog eenige ruimte voor Suiker en Katoen overig hebbende, neemt hij de vrijheid, zijn bodem, voor dat gedeelte, ten gunstigsten aan te bevelen; als mede tot overvoering van Passagiers.

Mengelwerk.

KOLONIEN.

Er is welligt geen tak van Bestuur, welke ongelukkiger uitkomsten heeft opgeleverd, dan dat der kolonien, waarvan het beheer bij uitsluiting aan den Koning is opgedragen. Wij hebben thans voor ons liggen het adres, door de planters van *Suriname* in Julij 1830 aan Z. M. ingediend, inhoudende hunne grieven, welke zij onder vijf voorname hoofdpunten brengen, en bij het ontwikkelen en aandringen van welke de bezwaren tot eene breede lijst aangroeijen. De requestranten stellen alle hunne hoop en verwachtingen tot herstel van de schier tot in den grond bedorvene volksplanting in den Koning. Doch onzes inziens zouden zij zich dan voorzeker in dat vertrouwen niet te leur vinden gesteld, bijaldien het bestuur, door het welk de altijd goede bedoelingen des Konings moeten werken en geleid worden, eerst zoodanig ingerigt en gevestigd ware, dat de koloniale belangen niet afhingen van de invallen of opgekomen denkbeelden van een of eenigen, maar bevorderd werden door vasthouding aan erkende beginselen, op welke ieder ontwerp van verbetering en herstel behoort gebouwd te zijn. Om tot zoodanig wel ingerigt bestuur in het moederland te geraken, behoort het ministerie zelve aan wettelijke regelen en voorschriften te zijn gebonden, en, door verantwoordelijk voor deszelfs daden te worden gesteld, een waarborg te bevatten, dat het aan den Koning opgedragen opperbestuur geenszins naar geïsoleerde denkbeelden, plans en invallen, maar naar vaste grondbeginselen wordt uitgeoefend. Bovendien zou het, voor de opvolging van en vasthouding aan eens erkende beginselen, bij uitstek wenschelijk zijn, bij het herzien der grondwet, de wetgevende magt in het beschikken over de koloniale belangen niet langer uit te sluiten. Daarin ligt voor een goed deel de waarborg, dat geen octrooi, op de onwankelbaarheid en het heiligst vertrouwen van hetwelk eene volksplanting is daargesteld het goed en leven van het voorgeslacht is gewaagd; verbindtenissen zijn aangegaan, — ter zijde geschoven, verminkt of op de willekeurigste wijze zal uitgelegd worden. Onder die bescherming der wetgevende magt gesteld, — zal een octrooi de onwankelbare grondwet eener kolonie zijn, en niet veranderd, noch gewijzigd worden, dan op eene wijze, die tegen alle onzekerheid moet gerust stellen, en die tegen de schade, welke eenige verandering in de fondamentele wet der kolonie mogt te weeg brengen, eene vergoeding zal verzekeren, geschikt, om het evenwigt tusschen voor- en nadeel te herstellen. Tot den bloei der volkplantingen wordt het volstrekt vereischt, dat de kolonisten zoo weinig mogelijk de waarborgen missen, welke het moederland aanbiedt en verschaft.

Zonder uitzigt van voordeel te behalen, zonder zekerheid van tegen gewelddadige, willekeurige, of onverwachte aanranding der voorwaarden, op welke de ontginning der kolonie is ondernomen en voortgezet, gewaarborgd te zijn, zullen er slechts weinigen zich aangespoord voelen, derwaarts te verhuizen, de bezittingen, bij gebrek van winstgeving en bij gebrek van verdere ondernemingen, allengs te niet loopen; en dus ten laatste de bronnen opdrogen, uit welke het moederland op zijne beurt zoo veel rijkdom toestroomde, en, om welke te behouden, eene vrijgevige staatkunde behoord gevolgd te worden.

Laat ons, tot meerder overtuiging, een oog op het bedoeld adres vestigen. Vóór dat de requestranten tot de ontwikkeling der vijf hoofdpunten overgaan, onder welke de overmaat der belastingen — sedert de kolonie, van 1816 af, zich zelve geheel en al moet onderhouden, en sedert het overhaast volbragte werk van den commissaris-generaal in 1828, die, hoe bekwaam en geacht ook overigens; echter van locale kennis der kolonie was ontbloot — eene voorname plaats bekleedt, herinneren zij, als ter loops, aan de volgende bepalingen van het octrooi van 23 September 1682. Te weten: »Dat de kolonisten voor het toekomende, als zij in staat van middelen en welvaren zouden mogen wezen gekomen, niet door belastingen zouden overladen worden. Dat HH. HH. MM. de heeren Staten-Generaal bij art. 12 den alleenhandel met het moederland uitsluitend hebben bepaald; doch ook daarentegen bij art. 27, dat het maken en onderhouden van alle noodige fortificatien; gelijk ook het geschut, de ammunitie van oorlog, de soldijen en het onderhoud van het garnizoen, en alles wat relatie heeft tot de bescherming of defensie van de kolonie, voor rekening van de Westindische Compagnie zoude zijn? Voorts: dat van het octrooi of privilegie, gegeven ten voordeele en gerustheid van alle diegenen, welke zich in de voorschreven kolonie al bereids ter neder hebben gesteld, of nog zullen komen te begeven, nooit, zelfs bij de magten van deze landen, ten nadeele van de opgezetenen aldaar, zal mogen worden gerecedeerd."

Na deze soort van inleiding, met evenveel eerbied voor den Koning, als met waarheidsliefde en klem van redenen gestemd en aangedrongen, wordt op gelijken toon en voet *het eerste punt* behandeld, betreffende het stelsel: DAT DE KOLONIEN GEHEEL EN AL ZICH ZELVE MOETEN ONDERHOUDEN. Daarin wordt gewezen op het voordeel, dat het moederland door den alleenhandel, die het zich heeft voorbehouden, van de kolonie trekt; een voordeel, dat ten koste der laatstgenoemde verkregen wordt, die, door dit monopolie niet bekneld, maar vrijheid hebbende hare voortbrengselen te verzenden, en hare behoeften te zoeken, dáár, waar de voordeeligste markt gevonden wordt, tot een onberekenbaren bloei zou kunnen geraken. De redenering laat zich vervolgens dus te zamen trekken. Dit voordeel, reeds tot bezwaar der kolonie verkregen, legt de verpligting op het moederland, om tot onderhoud derzelve bij te dragen, en deszelfs bescherming niet te laten ontbreken, en doet dus de onbillijkheid van het *stelsel van eigen bekostiging* in het oog springen. Want tegen de stelling, *dat de kolonien voor het moederland zijn*, staat regelregt over, *dat het moederland ook voor de kolonien is*; eene tegenstelling, die men in Nederland stilzwijgend toont te ontkennen, en, door welke uit het oog te verliezen, de regel VOORDEEL OM VOORDEEL, bij het *stelsel van eigen bekostiging*, den bodem is ingeslagen, en gevolgelijk op de regten der inwoners van *Suriname*, die eene wettige dochter van het moederland, en geenszins een conquest is, inbreuk wordt gedaan; regten, die aan het laatste hoegenaamd geen wettigen grond geven, om de kolonisten even als overwonnelingen voor *Nederland* te doen werken, zonder daarvoor eenige opwegende vergoeding te erlangen. Op deze redenering, met veel bescheidenheid en onder betuiging van gehouw- en getrouwheid, zoo als die trouwens in het geheele stuk doorblinken, voorgedragen, volgt eene nadere uiteenzetting van de redenen, die het moederland moeten nopen, de kolonie tegen buiten- en binnenlandsche vijanden te beschermen, waarvan de slotsom weder hierop neer komt, dat het hoogst onbillijk zou zijn, aan de kolonisten geheel alléén de onkosten, inzonderheid die der hooge regering, verdediging en bescherming, op te leggen, terwijl deze uitgaven niet ten behoeve der kolonisten alléén, maar ten behoeve *der gezamenlijke Nederlandsche be-*

langen vereischt worden; hetwelk even zoo veel zou zijn, als wilde men de bewoners van het *Nieuwe Diep en den Helder*, alleen omdat zij daar wonen, of eigendommen hebben, ook alleen de kosten van de aldaar aangelegde fortificatien ter verdediging laten dragen.

Het tweede hoofdpunt betreft het stellen der gezamenlijke Nederlandsche Westindische bezittingen, onder een gouvernement-generaal, VOOR ZOO VER DAARMEDE VERBONDEN IS DE ONDERSTEUNING, WELKE DE EENE KOLONIE AAN DE ANDERE TE VERLEENEN HEEFT. Tot wederlegging van dit nieuw aangenomen stelsel wordt vooral aangetoond, dat de kolonien niet onderling *voor elkander bestaan*, en dat buitendien, zoo door ligging en afstand, als wel bijzonder door den druk der prohibitive wetten, waaronder *Suriname* gebukt gaat, deze kolonie nimmer eenig voordeel van de eilanden, *Curaçao*, *St. Eustatius* en *St. Martin* of *onderhoorigheden*, hoezeer onder den last van één gouvernement met dezelve verbonden, kan trekken. Gelijk de bijstand, welke *Suriname* onder den naam van *voorschot* of *leening* aan de eilanden verleent, aldus tegen de billijkheid strijdt, kan die ook niet met haar vermogen worden overeengebragt, als veeleer zelve ondersteuning behoevende van het moederland, hetwelk, zoo die onvruchtbare eilanden het gewenschte voordeel eenmaal voor den handel werkelijk mogten daarstellen, zekerlijk bij het behoud en de bekostiging derzelve meer belang heeft dan *Suriname*, waaraan dezelve niet het allerminste nut aanbrengen.

Het derde punt betreft de op Suriname drukkende te hooge belastingen. Dit gedeelte bevat een wel uitgewerkt betoog van het volstrekt onvermogen der kolonie, om, onder de stelsels van *eigen bekostiging en onderlinge ondersteuning*, te blijven BESTAAN, benevens eene herinnering aan den onderstand en de bescherming, welke *Engeland* onder deszelfs beheer aan haar heeft verleend. Gaande weg werd na 1816 van het oude en jaren lang beproefde stelsel afgeweken, en stegen de belastingen allengs, en eindelijk met den aanvang van 1827, tot die onmatige hoogte, dat er eene bijna algemeene verdubbeling plaats vond; waartoe voornamelijk aanleiding gaf de vernietiging van het papieren-geld en het creëren van eene daartoe noodzakelijk geworden koloniale schuld van *f* 2,400,000 N. C., af te lossen in den korten tijd van slechts twaalf jaren. In de algemeene moedeloosheid, door den schok van dezen maatregel te weeg gebragt, zag men met ongeduld de komst van den commissaris-generaal, den heer VAN DEN BOSCH, te gemoet, met welke men zich dan ook in April 1828 verblijd zag. *Doch dit was misschien ook de eenige blijdschap, die men daarvan hebben kon*, dewijl deszelfs gemaakte voorzieningen de billijkste verwachtingen te leur stelden; de beide hierboven ontwikkelde stelsels in volle uitgestrektheid werden ten uitvoer gelegd, en de kosten der administratie ver boven die van 1816 werden gebragt, waarvan noodwendig eene verhooging der belastingen het gevolg heeft moeten worden.

Naast den onmedogenden en onstaatkundigen last, die *Nederland*, bij het gemis van alle ondersteuning, thans aan deze kolonie oplegt, wordt een tafereel opgehangen van hetgeen *Frankrijk* en *Engeland* aan derzelver kolonien te koste leggen, waartegen onze bekrompenheid in het oog valt, en het noodlottig uiteinde niet meer raadselachtig is van eene volkplanting, van welke de plantaadjen groote kosten van onderhoud en bearbeiding hebben te dragen, welke aan buitengewone tegenspoeden zijn blootgesteld, met zeer lage prijzen der producten gedrukt zijn, en die ter nauwernood uit dien hoofde zoo veel opleveren, als toereikend is om de lands lasten te betalen. Er is geen voorbeeld in de Westindien te vinden, dat, gelijk in *Suriname* het geval is, de belastingen (ongerekend de overige) welke *direct* op den landbouw drukken, bedragen 8½ pCt. van het onzuivere bedrag der inkomsten van eenen suikerplanter, die echter nog de minst lijdende is. Om de voor het vermogen der kolonie veel te hooge, doch eens bepaalde uitgaven te blijven dekken, is het noodzakelijk geoordeeld, om, in stede, zoo als was toegezegd, de suiker bij den uitvoer naar de waarde met 5 pCt. te belasten, dezelve met 11 pCt. te bezwaren, vermits tot maatstaf der berekening eene veel hoogere waarde wordt gevolgd, dan werkelijk met den lateren en tegenwoordigen marktprijs overeenkomt. Hieruit oordeelen de requestranten te bewijzen, dat de suikerplanter, ten gevolge van die laatstbedoelde verhooging, 14½ pCt. van deszelfs onzuiver revenu opbrengen moet. *Bij herhaling* wordt teruggewezen op het geringe en ontoereikende garnizoen, en hier ter plaatse ook herinnerd aan het niet nakomen van de traktaten met de Bosch-Negers, in zoo ver men in gebreke is gebleven de toegezegde presenten uit te deelen; en zulks om te doen zien, dat, niettegenstaande de koloniale kas in beide opzigten nog niet alle kosten draagt, die de vereischte militaire magt en de trouw der verdragen zouden vereischen, dezelve nu reeds boven alle redelijkheid en vermogen zich bezwaard gevoelt.

Onder meer ander alhier opgesomde bezwaren komt ook op den voorgrond de voortdurende heffing der akkergelden, nadat de gronden zijn uitgeput of verlaten; van welke belasting de onbillijkheid wordt aangedrongen door de overweging, dat na de afschaffing des slavenhandels onmogelijk zoo veel grond in cultuur kan worden gehouden, als men zich vroeger bij het in bezit nemen der gronden had voorgesteld. Dit hoofdpunt wordt besloten met de voorspelling van *Surinames* ondergang, zoo men bij de aangenomen stelsel wil volharden, en tot bewijs der algemeene verarming aangevoerd, dat, terwijl eertijds ieder met slechts weinige uitzondering het hoofdgeld voldeed, daarentegen in 1829 *zes honderd* certificaten van onvermogen ter vrijstelling van die belasting zijn verleend.

Hoezeer in de behandeling der tot dus ver afgehandelde hoofdpunten reeds meermalen op het ontoereikende en niet te min volstrekt noodzakelijke der militaire magt is teruggewezen, wordt nog een afzonderlijk gedeelte van het adres aan dit onderwerp opzettelijk toegewijd, hetwelk het *vierde hoofdpunt* uitmaakt.

Hoewel minder talrijk dan de militaire bezetting onder het Engelsche beheer, werd dezelve, nadat de kolonie onder het moederland teruggekeerd was, nogtans in eene tamelijke verhouding tot de behoefte gebragt, tot dat van 1820 af de sterkte gaande weg verminderde, zoodanig, dat het zoo nuttig en eertijds zoo gewone uitzenden van patroeljes in de uitgestrekte bosschen, tot opsporing der weggeloopen negers, in de laatste jaren schier geheel achterwege heeft moeten blijven. Het militair cordon, hetwelk tegen de bosch-negers aangelegd is, en de kolonie van den rand des verderfs heeft gered, is door zulk een niets beteekenend getal militairen bezet, dat hetzelve eer dient, om van onze zwakheid te getuigen, dan om in geval van nood tot behoud en verdediging te kunnen strekken. In dezen toestand verkeerende, zijn de afgelegener deelen der kolonie zelfs in het gevaar gebragt, om door eenen zeeroover, die het slechts in den zin kwam, om brandschatting te worden gesteld.

De invloed dier omstandigheden doet zich insgelijks in het toenemen der desertie bespeuren, en in verzamelingen van wegloopers, die laatstelijk in 1829 herhaalde aanvallen op eenige plantaadjen gedaan, geroofd, gemoord en vrouwen van dezelve weggevoerd hebben.

Bij het ontwaren der weinige middelen, die den kolonisten ten dienste staan, en geenszins hebben kunnen strekken, om de roovers te straffen of te verstrooijen, moet zoo wel bij deze, als bij de negers in het algemeen, de meening omtrent de meerderheid der blanken geweldig schipbreuk gaan lijden. Over de gevaarvollen toestand der kolonie wordt vervolgens in het breede uitgeweid en ook gewaarschuwd, van, bij zoo zwakke middelen, niet te veel op den goeden geest der plantaadje-slaven te bouwen, en vooral ook, door onze zwakheid te doen ondervinden, het vooroordeel niet in de waagschaal stellen, volgens hetwelk de blanken bevoorregte wezens zijn, die zij toch nimmer kunnen ontkomen. Even als of requestranten reeds het voorbeeld van het ondankbaar en welvarend Belgie voor den geest had gezweefd, zeggen zij aan het slot van het vierde hoofdpunt, dat, als beschaafde volken zoo menigmaal, door den stroom medegesleept, genoten weldaden vergetende, dezelve met roof, moord en plundering hebben vergolden, nog veel minder bij onbeschaafde menschen, op liefde en genegenheid is te rekenen, wanneer zij eens de kans schoon zien, om hunnen toestand, gelijk zij meenen, te verbeteren, een toestand, door requestranten voor de halve bevolking van het vrije *Europa* benijdenswaardig genoemd.

Zij eindigen dit hoofdpunt met op *St. Domingo* en *Demerarij* te wijzen en voorzigtigheid aan te prijzen in het redigeren van wetten, die den toestand der negers betreffen, omdat hun alles ter ooren komt, en wij zij alles in hun voordeel uitleggen en naar hun verlangen verminken, en langs dien weg zoo gemakkelijk zaden van opstand en weerbarstigheid gestrooid worden en ontkiemen.

Het vijfde punt betreft het verbod, van Negermagten, zonder derzelver toestemming, van de eene plantagie naar de andere te vervoeren, of dezelve partieel of familiesgewijze te verkoopen.

De noodzakelijkheid, om de bevoegdheid tot zoodanige verplaatsing aan den planter toe te kennen, meenen requestranten vooral daarin te vinden, dat de Negermagten op koffij- en katoen-staten te gering zijn, om deze tot de voordeeliger cultuur van suiker te herscheppen. Zoo lang zij meerdere negermagten, op twee of meer plantaadjen verspreid, niet tot een geheel mogen vereenigen, is het aanleggen van suiker-staten onmogelijk, die veel koppen vereischen, om met het vereischte voordeel te kunnen werken, zoo als het voorbeeld van *Demerarij* ten duidelijkste aantoont, alwaar de gansche negerbevolking niet veel grooter dan in *Suriname* is, maar nogtans veel meer produkt, en veel meer voordeel wordt verkregen, hetwelk wordt toegeschreven aan, en ook bewezen te zijn gelegen in den grooteren omvang en aanleg van iedere plantadje in het bijzonder en het grooter getal negers op iedere derzelve.

In 1811 hebben de transporten of partiële verkoopen den eersten tegenstand gevonden, voornamelijk zoo als blijkt ten behoeve der hijpotheek-houders, gelijk des Konings besluit, van 20 December 1820, op hetzelfde voetspoor bepaalt, dat die verplaatsing niet zonder toestemming van hijpotheek-houders vermag te geschieden. Tegen deze bepaling verzetten de verzoekers zich in geenen deele, maar doen slechts opmerken, dat de hoofdzaak zelve, de verplaatsing namelijk, daarbij in geen opzigt verboden is. Het gevolg van die bepalingen schijnt niettemin te zijn geweest eene weigerachtigheid van sommige negers, om aan het bevel tot verplaatsing gehoor te geven, die echter, zoo lang de militaire magt sterk en dreigend genoeg was, tot geene moeijelijkheden van belang aanleiding gaf. De ondervinding heeft slechts geleerd, dat, wanneer ten gevolge van eene toereikende militaire magt, het gouvernement met zelfvertrouwen bezield is, en dien overeenkomstig eene vaste houding aanneemt, en krachtdadig doortast, de onwil en weerbarstigheid van de negers, die uit den aard vreesachtig zijn, verdwijnen.

Tegen die verplaatsing is, ook van den kant der menschelijkheid beschouwd, veel minder in te brengen, dan men oppervlakkig schijnt te gelooven, en, zoo de requestranten meenen, veel minder gevoelig dan de conscriptie of de opschrijving of pressing tot de militaire dienst in *Europa*, — vermits bij die verplaatsingen de wet waakt tegen de scheidingen der familien, welke niet slechts bij elkander, maar ook in derzelver geboorteland blijven, aan geenen nieuwen arbeid onderworpen, gehandhaafd in het genot van hetzelfde voedsel, en bij het bezit van dezelfde zeden en gewoonten; zoodat de geheele verhuizing slechts neêrkomt op eene plaatsverandering op een paar uren afstands van de woonplaats der negers. Luiheid is hunne voornaamste drijfveer, vermits nieuwe gronden meer arbeid, dan oud uitgeput land vereischen. Doch men toont aan, hoe het belang der slaven zelve medebrengt, dezelve niet op uitgewerkte plantaadjen te laten verblijven, vermits met de achteruitgang en het verloop der bezitting hunne eigene ellende volstrekt onvermijdelijk is, zoo als de ondervinding het bewijst. In de tegenwoordige omstandigheden, waarbij hunne toestemming gevorderd wordt, is men verpligt in de verklaring: *Wij willen niet*, meestal op geene de minste redelijkheid steunende, te berusten.

Ten einde nu hierin herstel te verkrijgen, beginnen requestranten zich op de erkentenis van den grooten CANNING te beroepen, dat, hoedanig de geest des tijds ook zij, des planters eigendom niettemin even zoo heilig, zoo onschendbaar is, als eenig eigendom in *Europa*. Aan dit beginsel wordt blijkbaar te kort gedaan, wanneer het gouvernement, geene middelen van dwang bezigende om weerbarstige Negers tot reden te brengen, langs dien weg het vermogen van den planter voor het grootste deel doet verloren gaan, even als of met afschaffing van den slavenhandel de meester of eigenaar de vrije en *betamelijke* beschikking over zijne Negers ware ontnomen geworden.

De requestranten komen nog eens met meer uitvoerigheid terug op de suikerteelt, als op een tak van den Surinaamschen landbouw, die verre weg nog de grootste voordeelen verschaft, maar die echter niet is uit te breiden, zoo lang die partiële verkoopen en verplaatsingen, (door welke buitendien de waarde der Negers ten behoeve van vele planters zoude klimmen) van de eigenzinnigheid der slaven afhangen, en dus zoo goed als ondoenlijk mogen worden beschouwd.

Tot bewijs van het groote belang der uitbreiding van de suikerteelt wordt onder anderen gezegd, dat van ruim 40,000 plantagie-negers, in *Suriname* zich bevindende, omstreeks 11,000 aan de suiker, en 29,000 aan de koffij- en katoen-teelt arbeiden. De gezamenlijke hoeveelheid producten, in het jaar 1829 naar het moederland afgescheept, bedroeg intusschen als volgt:

De suiker, ber. à *f* 70 pr. vat	*f* 1,621,690	—	23,167 vat. S.
De heele koffij à 20 ct. per pd.	» 499,936	—	2,499,680 pd.
Gebr. koffij à 12 » » »	» 41,317	—	344,315 pd.
Sch. katoen à 28 » » »	» 374,956	—	1,339,131 pd.
Vuile katoen à 15 » » »	» 11,246	—	74,975 pd.
Kakau à 10 » » »	» 9,588	—	95,880 pd.

Tot vervoer dezer producten zijn 71 schepen afgezeild; waarvan omstreeks 60 alléén tot vervoer der ruim 23,000 vaten suiker zijn gebezigd, en de overige *elf* schepen tot vervoer der andere producten. Uit welke daadzaak het groote belang wordt aangewezen, dat ook het moederland bij de bevordering van de suikelteelt heeft, die echter noodzakelijk aan de ineensmelting van meerdere negermagten verbonden is, welke ineensmelting daarenboven, bij de alsdan mogelijk geworden meer algemeene invoering van stoommachines, ook niet dan voordeelig op het lot der negers kan werken. En voor zoodanige planters, (gewis het grootste getal uitmakende) welke niet in staat zijn eene geheele slavenmagt van 75 à 80 koppen aan te koopen, maar wel vermogend genoeg zijn, de hunnen met 5 of 10 van tijd tot tijd te vermeerderen, is de gelegenheid, om partiële inkoopen van geheele familien te kunnen doen, van het hoogste belang, ja na de afschaffing van den slavenhandel het eenigste middel, om zich staande te houden, en niet een langzamen dood te sterven. Ook voor het gelijkmaken van het getal negers van ieder der beide sexen, de eenige grondslag voor eene toenemende of standhoudende negerbevolking, zijn die partiële aankoopen van familien onmisbaar. En wel verre, dat men beschermende bepalingen, die de slaven voor onmenschlievende behandelingen moeten waarborgen, zoude duchten, worden dezelve veeleer als zeer wenschelijk voorgesteld, om dat zoo wel de bloei der negermagten als derzelver goede stemming daarvan grootendeels afhangen.

Het adres, na de belangen en het gevaar der kolonie breedvoerig te hebben ontwikkeld, eindigt met eene korte herhaling en zamentrekking van het behandelde, en, zonder de middelen van herstel zelve op te geven, liggen die toch geheel en zoodanig in de aangewezen bezwaren, dat dezelve aan ieder, welke dit adres met aandacht en belangstelling heeft gelezen, klaar en duidelijk voor den geest zweven. (*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT.